

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem v Hradci Králové, Haškova 1714/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-1086/ZA-ZA04-ZA15-2015, **t a k t o** :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný označil její žádost o udělení mezinárodní ochrany za nepřípustnou ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále stanovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že má za to, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany nedbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť žalobkyni trápí skutečné obavy z návratu do její země, ve které probíhá válka a správní orgán se dle jeho názoru nedostatečně zabýval ohrožením, kterému může být v případě svého návratu vystavena. Vzhledem k tomu, že na Ukrajině stále válka pokračuje, má odůvodněné obavy o život své rodiny i o život vlastní.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že její žádost je naprosto odůvodněná, neboť se v České republice cítí být jako doma, pobývá zde již pár měsíců a jinou zemi ani pro posouzení jeho žádosti nechce. Připustila, že doklad jí byl vydán úřady

Polské republiky, ovšem tato země není cílovým státem její rodiny. Vzhledem ke špatné situaci v Polské republice, kde je nepřeborné množství osob žádajících o mezinárodní ochranu, je přesvědčena, že není možné spolehlivě ochránit osoby potřebné, jelikož veškeré individuální rozdíly a specifika případů se smazávají pod nápoem množstvím případů. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že Polská republika není schopna důkladně a správně prověřit její případ a zařídit náležitou ochranu její osoby, na kterou má naprosté právo, neboť v zemi jeho původu je ozbrojený konflikt, který sice netrvá ve všech oblastech, ovšem všechny oblasti jsou jím poznamenány. Ukrajina tedy není zemí bezpečnou pro malé dítě a pokojný rodinný život. Doněcká oblast je ovlivněna boji a vzhledem k tíživé situaci se nemá žalobkyně kam jina obrátit, než na Českou republiku.

Pokud jde o skutkové okolnosti případu, žalobkyně odkázala na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, protokol o pohovoru, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Napadené rozhodnutí označila žalobkyně za nezákonné a vadné. Měla za to, že žalovaný posoudil její žádost nesprávně.

Žalobkyně dále uvedla, že se rozhodla opustit Ukrajinu se svým manželem. Vycestovali do Polska. Následně odjeli do České republiky, kde měla žalobkyně svoji tetu. V České republice požádali o mezinárodní ochranu, neboť se báli vrátit jak do Polska, tak na Ukrajinu. Žalobkyně odkázala na čl. 2 písm. g) Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které definuje, kdo je považován za rodinného příslušníka pro účely předmětného předpisu. Považovala za vhodné posoudit příslušnost dle čl. 12 uvedeného nařízení. Tuto příslušnost však nelze posuzovat toliko formálně bez přihlédnutí k dalším rozhodným okolnostem individuálního případu. Zdůraznila, že primárním zájmem vyjádřeným v daném nařízení je zachovat celistvost rodiny. Je přitom nutno přihlédnout i k existenci vzdálenějších příbuzných (čl. 2 písm. h). Nařízení Evropského parlamentu a Rady). Žalobkyně odkázala rovněž na čl. 17 předmětného právního předpisu, na základě něhož může členský stát Evropské unie konstatovat svoji příslušnost, i když mu není dle předchozích ustanovení dána. Žalobkyně odkázala rovněž na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Dle jejího názoru měl žalovaný zohlednit fakt, že má žalobkyně v České republice tetu, která jí může pomoci ve složité situaci a poskytnout alespoň minimální zázemí. Upozornila, že žalovaný má povinnost dodržovat určité principy, jako například princip legitimního očekávání.

V doplnění žaloby žalobkyně dále uvedla, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a porušil tak ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Dle názoru žalobkyně pochybil žalovaný především tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi uvedenými žalobkyní při ústním pohovoru, zejména pak s jejími tvrzeními o tom, že jí v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví z důvodu její příslušnosti k rodině, jejíž příslušníci se aktivně účastnili bojů proti celistvosti Ukrajiny. V tomto rozsahu vnímá žalobkyně riziko pro její osobu v kontextu obrázkové dokumentace, kterou poskytl její manžel svému příbuznému,

aktivnímu bojovníkovi ze zasažených oblastí, když tato mohla být, a to v rozporu se zákonem, využita proruskými dobrovolníky. Žalobkyně zároveň několikrát projevila tendence k přesídlení směrem do Ruské federace, když tato varianta jí nebyla umožněna. Je nicméně zjevné, že nyní na Ukrajině k těmto názorům panuje poměrně vysoká úroveň nesnášenlivosti a dle zkušeností žalobkyně útoky ze strany většinového obyvatelstva v oblastech nezasažených boji, vůči občanům s názorem shodným s tím, který ona zastává, státní moc toleruje a ona ani její rodina by tak v případě návratu do země původu neměli šanci dovolat se jakékoliv ochrany a byli by v přímém ohrožení života.

Je tedy zjevné, že resocializace žalobkyně a její rodiny v případě návratu do země původu bude více než obtížná a potenciální vysoké riziko jednotlivých hrozeb, jež byly žalobkyní v jejich pohovorech před žalovaným nastíněny, bude mnohonásobně umocněno jejich vzájemnou provázaností.

Žalobkyně konstatovala, že vzhledem k tomu, že se žalovaný s ohledem na tvrzenou nepříslušnost k rozhodnutí o podané žádosti, celou otázkou zabýval pouze procesně, měla by výše uvedená argumentace mít dopad minimálně do hodnocení vlastní příslušnosti České republiky k rozhodnutí o této azylové žádosti, když v kontextu čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“) má kterýkoliv členský stát právo odchýlit se od kritérií přípustnosti zejména z humanitárních důvodů a důvodů solidarity. Je tedy s podivem, že pokud se žalovaný v rámci svého odůvodnění rozhodnutí detailně zabýval jednotlivými články nařízení a popisem důvodů, podle kterých žalobkyně nesplňuje předpoklady k udělení azylu, téměř zcela opomněl rozebrat důvody vedoucí k vyloučení aplikace čl. 17 na žalobkyni a její rodinu. Žalobkyně přitom v tomto kontextu několikrát popsal důvody, kterého jí donutily k její cestě do České republiky, své rodinné, i když vzdálené, vazby zde a v neposlední řadě i situaci svou a zejména pak situaci její nezletilé dcery.

Žalobkyně měla za to, že důvody, které v průběhu řízení uvedla, dostatečně odůvodňují závěr o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, a to přinejmenším ve formě humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Pokud žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil, tak jen proto, že chybně opomněl v rámci svého správního uvážení na žalobkyni aplikovat čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, čímž došlo k porušení právní normy závazné pro členské státy EU. Pokud snad došel žalovaný k závěru, že aplikace uvedeného článku nařízení na žalobce není možná, své rozhodnutí ve vztahu k žalobkyni uváděným důvodům přesvědčivě nezdůvodnil, tedy porušil zákon.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nejdříve zkoumal, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána České republice příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně. V souladu s čl. 7 daného nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Dle daného článku se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.

Žalovaný konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu zjistil, že žalobkyně byla dne 15. 12. 2015, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou platného schengenského víza č. 007083756 vydaného Polskou republikou dne 15. 9. 2015 ve Vinnici s platností ode dne 21. 9. 2015 do dne 20. 9. 2016, počtem 90 dnů pobytu a vícenásobnými vstupem. Žalovaný tak dospěl ke zjištění, že v případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Žalovaný se rovněž zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti konstatoval, že Polská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobkyně na území Polské republiky. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující dokonce rizika a nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil, například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Je tak považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Žalobci nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

S ohledem na uvedené, jak žalovaný dále uvedl, požádal dne 28. 12. 2015 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v České republice. Dne 11. 1. 2016 obdržel žalovaný informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Dle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Polská republika je tedy povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalovaný vzpomenuł ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, dle něhož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k

posuzování žádosti příslušný jiný členský stát Evropské unie. Žalovaný tak konstatoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany shledává nepřípustnou, a proto řízení zastavil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení Evropského parlamentu a Rady a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí.

Dále konstatoval, že dne 18. 12. 2015 poskytla žalobkyně údaje ke své žádosti, kde uvedla, že ze své vlasti vycestovala koncem října a začátkem listopadu roku 2015 do Polské republiky, společně se svým manželem. Důvody žádosti o mezinárodní ochranu se týkají především jejího manžela, ale mají dopad na celou jejich rodinu. Původně žili v zóně ATO, manžel a jeho rodinná pochází z Ruska. Po přestěhování do města Žitomiru byl manžel kvůli svým názorům pronásledován. Do České republiky původně jet nechtěli, ale chtěli pracovat v Polsku, nicméně tam zůstat nemohli a, tak se rozhodli odjet do České republiky, kde žije teta žalobkyně. Chtěli by alespoň dočasně zůstat v České republice, jednou by stejně chtěli odjet do Ruska. O mezinárodní ochranu požádala společně se svým manželem a nezletilou dcerou.

Dále žalovaný uvedl, že z údajů v cestovním dokladu žalobkyně, kterým prokázala svou totožnost, zjistil, že žalobkyně byla dne 15. 12. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelkou platného schengenského víza č. 007083757 vydaného Polskou republikou dne 15. 9. 2015 ve Vinnici s platností ode dne 21. 9. 2015 do dne 20. 9. 2016, počtem 90 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobkyně aplikoval kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 12 tohoto nařízení je tedy státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Polská republika. Dne 28. 12. 2015 požádal správní orgán Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v České republice, a dne 11. 1. 2016 pak správní orgán obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je tak Polská republika povinna převzít žadatelku o mezinárodní ochranu na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala v České republice. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Nařízení Evropského parlamentu a Rady a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci.

K námitce žalobkyně, že v Polské republice nelze spolehlivě posoudit její žádost vzhledem k velkému počtu žadatelů o mezinárodní ochranu, žalovaný uvedl, že Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu. Polská republika je plnohodnotným členem EU, je taktéž považována za bezpečnou zemi původu, jež dodržuje mezinárodní smlouvy a nejsou dány žádné důvody se domnívat, že by v jejím případě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azyl ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které by představovaly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Zdůraznil, že nejsou

dány žádné informace, ani žalobkyně žádné takové informace nepředložila v průběhu správního řízení, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylového řízení. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní polské orgány či instituce. Dále konstatoval, že Polská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobkyně na území Polské republiky dne 11. 1. 2016.

K námitce, že došlo k pochybení v aplikačním procesu, žalovaný podotkl, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Polské republiky. Žalovaný přitom odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015. Uvedl, že na aplikaci požadovaného čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Samotná skutečnost, že žadatelka uvádí jako cílovou zemi, kde chce s rodinou žít, Českou republiku, nezakládá povinnost žalovaného tomuto požadavku vyhovět, neboť úsudek správního orgánu při hodnocení čl. 17 Dublinského nařízení se odvíjí od jeho volné správní úvahy.

Dále žalovaný k námitce žalobkyně, že nezohlednil tu skutečnost, že na území ČR žije teta žalobkyně, žalovaný podotkl, že rodinné vazby v případě žalobkyně zhodnotil dostatečně. Též u jejího manžela i dcery je jako stát příslušný k rozhodnutí o jejich podaných žádostech o mezinárodní ochranu určena Polská republika, tudíž celistvost jejich rodiny bude zachována i po opuštění České republiky a jejich transferu do příslušného členského státu. Teta žalobkyně nepatří mezi rodinné příslušníky definované v čl. 2 písm. g) Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Teta žijící na území České republiky, byť spadá pod definici příbuzného dle čl. 2 písm. h) uvedeného nařízení, není bez dalšího důvodem pro aplikaci výjimky zakotvené v čl. 17 tohoto nařízení. Uváděný čl. 8 odst. 2 nařízení, jímž chtěla žalobkyně pravděpodobně demonstrovat, že se tato právní úprava dotýká i širší rodiny, a tudíž by se vztahovalo právě i na její tetu, dle názoru žalovaného není v konkrétní věci přílehlavý. Čl. 8 odst. 2 daného nařízení se týká nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu bez doprovodu, což není projednávaný případ.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně navrhl účastnický výslech žalobkyně. Ta k věci uvedla: „V Polské republice je nyní taková situace, že pokud bychom se tam vrátili, znamenalo by to pro nás pro všechny ohrožení života. Jsou tam lidé, kteří nás nechtějí, považují nás za zrádce naší vlasti a to hlavně mého manžela. V současné době se zvláště bojím o své dítě, neboť tam není šance získat bezplatnou lékařskou pomoc. A pokud jde o lékařskou pomoc na Ukrajině, tak tam bychom pomoc nezískali vůbec. Upozorňuji, že máme zdravotní problémy, neboť oba máme různé krevní skupiny a každý půlrok tak musíme podstoupit zdravotní kontrolu, zda se netvoří protilátky.“ Dále žalobkyně uvedla, že do ČR hned jet nechtěli, do Polské republiky jeli proto, že tam měl její manžel pracovní vízum. Situace se však pro ně stala neúnosnou, neboť jim tam začali vyhrožovat. Dále konstatovala, že nechtěla žádat o azyl v ČR kvůli porodu, tuto skutečnost přinesl čas tak, že k porodu

došlo v lednu 2016. Zdůraznila přitom, že by se určitě nechtěla vrátit zpět do Ruska ani na Ukrajinu.

Pověřená zástupkyně žalovaného v reakci na výslech žalobkyně pak konstatovala, že se správní orgán dostatečně zabýval otázkou, zda v Polské republice existují či neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, tak jak to vyžaduje čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Správní orgán dospěl dle pověřené pracovnice k zákonnému závěru, že v Polské republice nelidské zacházení pro žalobkyni nehrozí. Dále uvedla, že v době žádosti vlastnila žalobkyně schengenské vízum vydané Polskou republikou, proto musel žalovaný postupovat dle čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Upozornila, že dané rozhodnutí má procesní charakter a nelze proto reagovat na námitky týkající se uplatnění humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že ze strany žalovaného došlo k pochybení, když neaplikoval čl. 17 daného nařízení, k tomu pověřená pracovnice uvedla, že dané ustanovení dává ČR pouze možnost a nikoliv povinnost postupovat tímto způsobem a přitom není povinností žalovaného svůj postup nijak zdůvodňovat. V závěru navrhla zamítnutí žaloby a náklady řízení nežádá.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 18. 12. 2015 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělila, že z vlasti vycestovala koncem října či začátkem listopadu roku 2015 společně se svým manželem. Důvody žádosti o mezinárodní ochranu se týkají hlavně jejího manžela a tím vlastně celé rodiny. Původně žili v zóně ATO, manžel a jeho rodina pochází z Ruska. Manžel byl po přestěhování do Žitomiru pronásledován kvůli svým názorům. Mnoho jeho příbuzných bojuje proti Ukrajině. Žalobkyně prokázala v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Ukrajiny platným do dne 19. 2. 2025. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 18. 12. 2015 za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. V průběhu pohovoru žalobkyně uvedla, že původně nechtěli jet do České republiky, ale pracovat v Polsku. Tam ale nakonec nemohly zůstat, a proto odjeli do České republiky, kde žije její teta. Do Polska se bojí odjet. Je ze všeho unavená a chce hlavně klid kvůli nadcházejícímu porodu. Chtěla by alespoň dočasně zůstat v České republice. Jednou by stejně chtěli odjet do Ruska. O azylu dříve neslyšeli. Až v církvi, kde se obrátili o pomoc, jim o této možnosti řekli.

Hodnocením naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný se ve správním řízení v dané věci musel zabývat tím, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti

jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež mohl na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 12 citovaného nařízení.

Krajský soud považuje ve shodě s názorem žalovaného za zřejmé, že dne 15. 12. 2015, kdy podala žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, byla držitelkou platného schengenského víza č.007083756 vydaného Polskou republikou, a to dne 15. 9. 2015 ve Vinnici, s platností ode dne 21. 9. 2015 do dne 20. 9. 2016, počtem 90 dnů pobytu vícenásobným vstupem.

V případě žalobkyně tedy bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které uvádí: „*Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil*“. Žalovaný tedy postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, když dne 28. 12. 2015 požádal Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 11. 1. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Krajský soud se tedy na základě těchto zjištěných okolností přiklonil k názoru žalovaného, že dle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Aplikací dané právní úpravy na projednávanou věc krajský soud dospěl k závěru, že Polská republika je povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany. Shora konstatovaný obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný postupoval zákonně, když na základě uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyní na území České republiky shledal nepřípustnou a správní řízení o této žádosti zastavil. Tento postup nemůže být zpochybněn ani skutečnostmi sdělenými žalobkyní při účastnickém výslechu.

Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobkyně po věcné stránce a zabývat se jejími konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Na základě uvedeného krajský soud uvádí, že nemohl přisvědčit žalobním námitkám o nedostatečném vypořádání se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci samé, neboť ty byly žalovaným zcela správně zjišťovány a to v

rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu. Současně uvádí, že je mu známa závazná judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27), která vymezuje povinnost správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, zda přemístění žadatele o azyl do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylová řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Ve shodě s názorem žalovaného dospěl i krajský soud k závěru, že Polská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, dle níž Polská republika nemůže spolehlivě posoudit jeho žádost vzhledem k velkému počtu žadatelů o mezinárodní ochranu. Jak žalovaný uvedl, Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferů žadatelů o mezinárodní ochranu. Nejsou známy žádné informace, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumanitárních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylového řízení.

Krajský soud se dále přiklonil k názoru žalovaného, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost o azyl, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Polské republiky. Žalovaný tedy naprosto zákonně odkázal na judikaturu obsaženou v rozsudku Krajského soudu v Praze obsaženou v jeho rozsudku ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015, dle níž *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů*

shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“ Lze se tedy ztotožnit s názorem žalovaného, že na aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady není právní nárok, když se jedná pouze o oprávnění členského státu a nikoli jeho povinnost k užití tohoto institutu.

Krajský soud dále podotýká, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že u žalobkyně, jejího manžela i dcery je jako stát příslušný k rozhodnutí o žádostech o mezinárodní ochranu určena Polská republika. Celistvost rodiny žalobkyně tedy bude zachována i po opuštění České republiky. Krajský soud rovněž přisvědčil názoru žalovaného, že teta žalobkyně nepatří mezi rodinné příslušníky definované v čl. 2 písm. g) Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Daný příbuzenský poměr lze zařadit pod definici spadající do čl. 2 písm. h) uvedené právní úpravy. Takové zařazení samo o sobě však není bez dalšího důvodem pro aplikaci výjimky dané v čl. 17 uvedeného nařízení.

Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyní na území České republiky důvodně shledal jako nepřipustnou, neboť k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát Evropské unie. Na daný případ nelze ani aplikovat čl. 8 odst. 2 uvedené právní úpravy, neboť ten se dotýká nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu bez doprovodu, což zjevně není projednávaný případ.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 9. května 2016

JUDr. Magdalena Ježková v.r.
samosoudkyně